

MOST

BYL JSEM NEPODDAJNÝ a studený, byl jsem most, ležel jsem nad propastí. Na jedné straně byly zabořeny špičky nohou, na druhé ruce, byl jsem pevně zahrzylý do drolivé hlíny. Šosy kabátu mi vlály po stranách. V hlubíně lomozil ledový potok s pstruhy. Žádný turista nezabloudil do těchto neschůdných výšek, v mapách most ještě nebyl zakreslen. — Tak jsem ležel a čekal; musel jsem čekat. Žádný jednou zbudovaný most nemůže přestat být mostem, aniž by se zřítíl.

Bylo to jednou k večeru — byl to první večer, byl to tisící, nevím, — mé myšlenky se pohybovaly pořád ve zmatku a pořád v kruhu. K večeru v létě, temněji hučel potok, vtom jsem zaslechl lidský krok! Ke mně, ke mně. — Napni se, moste, ukaž, co dokážeš, tráme bez zábradlí, podrž toho, jenž je ti svěřen. Nepozorovatelně vyrovnnej jistotu jeho kroku, zakolísá-li však, dej se poznat a jako horský bůh jej vymršti na zem.

Přišel, železnou špicí své hole mě oklepal, pak jí nadzvedl šosy mého kabátu a urovnal je. Do chomáčů mých vlasů zajel svou špicí a nechal ji tam, rozhlížeje se patrně divoce kolem. Potom však — právě jsem ho následoval v jeho snu přes hory a dolů — mi oběma nohama skočil doprostřed těla. Zatrnulo ve mně — nic netušícím — prudkou bolestí. Kdo je to? Dítě? Sen? Zákeřník? Sebevrah? Pokušitel? Ničitel? A já se obrátil, abych se na něho podíval. — Most, který se obrátí! Ještě jsem se neobrátil docela, a už jsem se řítíl, řítíl jsem se dolů, a už jsem byl rván a bodán špičatými oblázky, které na mne vždýcky tak pokojně hleděly ze zúfících vod.

DOUPĚ

ZBUDOVAL JSEM SI DOUPĚ a zdá se, že se povedlo. Zvenčí je vlastně vidět jen velká díra, jenže ta ve skutečnosti nikam nevede, už po několika krocích se narazi na přirozenou pevnou skálu. Nechci se vychloubat, že jsem tuto lest provedl úmyslně, je to spíš zbytek jednoho z mnoha marných stavebních pokusů, ale nakonec se mi zdálo výhodné nechat tuto jednu díru nezasypanou. Jistě, leckterá lest je tak rafinovaná, že se sama zahubí, tohle já vím líp než kdo jiný, a určitě je taky troufalé touto dírou vůbec někoho upozorňovat na možnost, že je tu něco, co by stálo za bližší zkoumáním. Ale nezná mě, kdo si myslí, že jsem zbabělý a že jsem si snad založil doupě jen ze zbabělosti. Asi tak tisíc kroků od té díry je vlastní vchod do doupěte, zakrytý vrstvou mechu, která se dá zvednout, je tak zabezpečený, jak jen lze na tomto světě něco zabezpečit, pravda, může se stát, že někdo na ten mech šlápne nebo o něj zakopne, pak je cesta do mého doupěte volná, a komu se zachce — ovšem pozor, k tomu je také zapotřebí jistých nepřiliš běžných schopností — může proniknout dovnitř a navždy všechno zničit. Dobře vím a ani teď na samém vrcholu svého života neznám jediné úplně klidné hodiny, tam na onom místě v temném mechu jsem smrtelně zranitelný a v mých snech tam často bez ustání kolem dokola slídí chtivý čenich. Mohl jsem, řekne někdo, skutečně zasypat i tuhle vstupní díru, svrchu tenkou vrstvou a pak pevnou, hlouběji kyprou hlínou, takže bych se bez velké námahy pokaze znovu propracoval